

POKORNIČKO BOGOSLUŽJE

Što nam čavao može reći?

Umorni i prazni stojimo pred tobom.

Gospodine smiluj se!

Nezadovoljni i bez pravog uporišta tražimo te.

Kriste, smiluj se!

Častoljubivi i željni uspjeha, gledamo često u krivom smjeru.

Gospodine smiluj se

ČAVLI KOJE ZABIJAMO

Znameniti španjolski slikar Salvador Dali naslikao je križ kao veliku bijelu dasku a na njoj čovjek razapetih ruku - čovjek kao jastučić za igle: čavli lijepi, sitni, otrovni, čavli ukrašenih glavica... A u pozadini, u vijenac zabijeni čavli dužine prsta. Još nešto dublje vijenac jakih čavala, pravih kuka. Svi čavli ubodeni su u čovjekovo tijelo.

Trebalo bi jednom pobrojiti ubode čavala što ih jedni drugima danomice zadajemo. Jedan takav ubod često zna biti pravo razapinjanje. Toliko je otrovan i drugoga duboko ranjava da on mora dugo podnositi otrovne ubode čavala - riječi.

Neki ubodi čavala mogu biti tako duboki da razaraju zajedništvo.

• Pitajmo se:

Kako često druge pribijamo čavlina? Nekom krivom riječi što u srdžbi izleti. Svojim nerazumnim klevetama, optužbama, ogovaranjima, lažima.

• Pitajmo se:

Koga pribijam svojim čavlina? Kako često druge pribijamo čavlina predrasuda, osuda? Kako često zabijamo čavao u osobni život drugoga, u područje njegove intimnosti, u srž čovjekovu? Jesam li nasilan, osvetoljubiv, nepopustljiv, drzak? Jesam li nestrpljiv, tvrdokoran, uvredljiv, neodgovoran? Omogućujem li da od Božje dobrote, od koje i sam živim, žive i moji bližnji? Susrećem li svakog čovjeka s poštovanjem zato što je slika i prilika Božja? Doživljavam li osobe drugog spola kao predmet osobnog užitka, ili ih doživljavam kao dar od Boga? Ima li

Ljudi koji se srde na mene, koji mi s pravom nešto spočitavaju? Zašto? Ima li ljudi s kojima sam zavađen, koje mrzim? Zašto? Imam li povjerenja prema roditeljima i poštujem li ih kao roditelje i kao odgojitelje? Doprinosim li svojim ponašanjem neskladu u obitelji?

Uzmimo čavao i stavimo ga na neko vidljivo mjesto u kući, ili objesimo o nj bilo što oku drago. Neka nas podsjeća na troje:

- zabijati što manje čavala

- vaditi ih što više

- vjerom svijati čavle dok ne postanu umjetninom u rukama Božjim.

- Pitajmo se:

Koliko sam bio vjeran Bogu u življenju sakramenata euharistije i svete ispovjedi? Jesam li bio pažljiv na svetoj misi ili sam svojim ponašanjem druge ometao? Jesam li se molio svaki dan ujutro i navečer? Jesam li u obitelji poticao na zajedničku molitvu ili sam je namjerno izbjegavao? Kada sam molio, je li moja molitva bila promišljena, životna ili je bila površna i mehanička?

Kakav sam bio na riječima? Jesam li blagoslivljao ili proklinjao i psovao? Jesam li se borio protiv nedoličnog govora i psovke?

Mislite sada na svoju patnju, na sve one čavle zabodene u vaše biće. Prihvatim li ih, prihvatim li i one koje ne mogu izvaditi, postat ću zreliji. Vjera mi svijta čavle; raste mi raspoloženje za Isusove riječi: «Ako tko hoće ići za mnom, neka se odreče samog sebe, neka svaki dan uzme križ svoj i neka me slijedi! Jer tko hoće spasiti svoj život, izgubit će ga, a tko izgubi svoj život radi mene, spasit će ga.» (Lk 9, 23-24)

- Pitajmo se:

Imam li poštovanje prema odgojiteljima, profesorima, prema starijim osobama? Tražim li pomirenje, ili čekam da drugi učini prvi korak?

Možda netko misli kako je čavao u njegovoj ruci prevelik. Znajmo - koliko je tek velik onomu tko ga mora trpjeti u svome tijelu, u duši!

ČAVLI KAO BODLJE U NAŠEM TIJELU

Ponekad su najbolniji oni čavli kojima bodemo jedan drugoga. Možemo se i sami pribiti: neuspjehom u zvanju ili u školi; slomom u gospodarstvu, u braku, u odgoju, u ljubavi. U tijelu možemo osjećati bodlju bezvoljnosti, samodostatnosti... Posvuda čavli i tuga - kamo god se ogledali.

- Pitajmo se:

Postoji li koja kuća u koju nije zabijen ni jedan čavao?! Nesreća ne dolazi sama, a ja još pretjerujem i povećavam je nevjerom u obitelji, neuspjehom u školi, neuspjehom u zvanju, u poslu, svađom u kući... To nas uistinu može dotući. K tome još ravnodušnost drugih...

ČAVLI KOJE VJERA MOŽE SVINUTI

Naša nam vjera otvara mogućnosti promatranja žalosti i patnje u jednom drugom svjetlu. Patnja gubi svoje značenje; vjera nam može pokazati i kroz patnju nove smjerove života. Često nas može preobraziti na bolje. Doživjevši moždani ili srčani udar, ili nakon teške operacije, ljudi znaju reći: »Sada živim potpunije, zahvalniji sam«, ili: »Očvrstnuo sam pod tim teretom«, ili: »Dobio sam nove snage, koje nisam ni slutio. Dapače, mogu reći da me je Bog krijepio.«

- Pitajmo se:

Kakva je moja VJERA: koliko se trudim upoznati i produbiti svoju vjeru? Čitam li rado vjerski tisak, slušam ili razgovaram o vjeri ili radije provodim vrijeme čitajući tisak nemoralnog karaktera, gledajući televiziju pretjerano ili provodeći sate i sate pred kompjuterom ili mobitelom?

Molitva

Gospodine, mi bismo trebali biti ljudi koji zajedno idu, koji se međusobno podržavaju, koji nikad ne misle zlo, ne čine drugome ništa nažao. Udijeli nam Duha, svoga Sina. Daj da uzmognemo izvaditi male i velike čavle iz tijela, iz duše, iz srca naših sestara i braće, susjeda, prijatelja, čavle kojima ih ranjavamo, čavle kojima ih pribijamo na njihov grijeh. To te molimo po Kristu, našem Gospodinu.

vjeroučitelj Dominik Kalajdžić

